

[Sønderup.]

og dette letter jo Opgaven for den sagkyndige Raadgiver. Adgangen til fri Proces og til at fordele Sagens Omkostninger paa Parterne kan maaske ogsaa faa Betydning for Antallet af Ankesager i Fremtiden.

Udvalget foreslaar, at Formanden for Overvoldgiftsretten skal være en Landsretsdommer udpeget af Landsretspræsidenten, medens hidtil en Underretsdommer har været Formand for den staaende Voldgift. Jeg er egentlig tilbøjelig til at give den højtærede Minister Medhold, naar han i sin Forelæggelsestale udtaler sin Bekymring for, at den foreslaaede Form staar i Fare for at falde dyrere ud end den hidtil gældende Ordning, og jeg kunde meget vel tænke mig en Ændring som den, Ministeren antyder, nemlig at hver Overøvrighedskreds fik sin Overvoldgiftsret med en Underretsdommer som Formand; der skulde saa selvfølgelig ogsaa beskikkes en Suppleant, da Dommeren ellers kunde komme ud for at skulle dømme i Afgørelser, som han i Forvejen selv havde deltaget i i Voldgiftsretten.

I det hele er man vel berettiget til at udtale Forventning om, at Dommerens Medvirken i Voldgiftssager ikke vil medføre noget af den Stivhed og Formalisme, som jeg omtalte for et Øjeblik siden, og som man lykkeligvis hidtil har været fritaget for i de Former, vi har kendt, og som man har sat Pris paa at være fritaget for.

Jeg gaar ud fra, at vi i et Udvalg nærmere kan drøfte Lovforslagets Enkeltheder og tale om de eventuelle Ændringer, og jeg kan sige, at vi i mit Parti er villige til at yde en saglig Medvirken til Lovforslagets Fremme.

Viggo Hansen: Naar den højtærede Minister mener, at Tiden er inde til at ændre ved de nuværende Bestemmelser om Voldgift angaaende Handel med Husdyr, maa det vel være begrundet i Utilfredshed med den Lov, vi har, ude iblandt de Mennesker, den vedrører. I Almindelighed hører man jo ikke meget til Klager i saa Henseende. Loven praktiseres paa en for Parterne ret heldig og ogsaa billig Maade, men Landbrugsorganisationerne synes efter Bemærkningerne at dømme at være af den samme Opfattelse, som jeg her har omtalt.

Maaske kan den foreslaaede Ændring af Overinstansen med en Landsdommer være berettiget, jeg ved det ikke. Det bliver i hvert Fald ikke billigere, men det kan være, det er nødvendigt, at man tilføjer en saadan Kundskab. Jeg mener i hvert Fald

ikke, det er paakrævet, idet den Overvoldgiftsret, som vi har nu, fungerer til fuld Tilfredshed, saa vidt jeg ved. Første Instans, altsaa Forligsprøven, er egentlig den afgørende. Der afgøres de fleste Tilfælde heldigvis, og den Bistand, som man der kan faa fra det veterinære Sundhedsraad, er i de allerfleste Tilfælde tilstrækkelig til, at Sagen ikke kommer længere.

Mit Parti mener, at den nuværende Ordning virker nogenlunde tilfredsstillende. At der skal ske nogle Ændringer paa forskellige Omraader, er meget muligt; Tiden løber, og den Lov, vi har, er jo fra 1922. Men disse Forhold sker der nu ikke saa store Ændringer i; Handel er Handel, saaledes som den har foregaaet altid.

Man foreslaar, at Voldgiftsretten, altsaa Underinstansen, ogsaa skal have en juridisk Sagkundskab. Det er tiltraadt af Organisationerne, og det er jo moderne, at naar Organisationerne indstiller noget, er man straks rede til at tage det som Kendsgerninger, hvortil man i hvert Fald tager noget Hensyn. Jeg vil nu mene, at Forslaget om, at den juridiske sagkyndige skal være Formand for Voldgiftsretten, ikke er hverken paakrævet eller nødvendigt.

Der er for øvrigt mange andre praktiske Forhold, der, som jeg for nævnte, vedrører denne Lovgivning, og disse Forhold vil man bedst kunne drøfte i et kommende Udvalg, som nok vil blive nedsat, det er temmelig nødvendigt, og til en Drøftelse af disse Forhold i Forbindelse med Kardinalpunkterne i selve Lovforslaget er vi villige til at medvirke.

Aage Fogh: Angaaende det foreliggende Lovforslag kan jeg fatte mig meget kort, idet vi i vort Parti erkender, at de allerfleste af de Ændringer, der foreslaas, er en Forbedring af de bestaaende Forhold. Vi erkender ogsaa, at det er rimeligt og rigtigt at foretage disse Ændringer.

Jeg vil gerne lægge et godt Ord ind for, at man i hele denne Sag lægger Hovedvægten paa Forligsinstitutionen. Det er smaa Sager, det drejer sig om, som Regel nogle ganske faa Hundrede Kroner, og det er min Erfaring, at den praktiske Mand, der optræder som Forligsmægler, har gjort et ypperligt Arbejde, ogsaa saadan, at Forligsarbejdet er betydelig bedre end det Domsarbejde, der siden har maattet foretages i Voldgiftsretten. Jeg finder derfor Anledning til at spørge den højtærede Justitsminister, om ikke det var muligt, at man kunde gøre Muligheden for Forlig endnu